

Ο πλατυσμός της ανθρώπινης καρδιάς κατά το Γέρ. Αιμιλιανό

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1iwYCTs>]

Στ. Η άνεση, ο πλατυσμός της καρδιάς[584] και η ανάπαυση ψυχών

Ο μοναχισμός του π. Αιμιλιανού θεμελιώνεται στον πλατυσμό της ανθρώπινης καρδιάς[585], όπως αυτός θεία χάριτι συντελείται δια της αγάπης. Σε όλες τις εκφάνσεις του βίου και της ποιμαντικής του ο Γέροντας διαπνεόταν από αυτό τον πλατυσμό και μετέδιδε μια άνεση σ' όποιον είχε απέναντί του. Όταν του έλεγαν ότι ο δείνα πνευματικός είναι καλός, ρωτούσε με νόημα: «παιδί μου, λύνει προβλήματα;». Θεωρούσε ικανό τον άνθρωπο που ανέπαυε τους κοπιώντας και πεφορτισμένους, γιατί αυτό έπραττε ο ίδιος. Έδινε πάντοτε λύσεις προσαρμοσμένες στην ιδιοσυγκρασία του καθενός, συχνά οδυνηρές αλλά πάντοτε ειλικρινείς, αγαπητικές και διορατικές. Άγγιζε κι έσφιγγε το χέρι καθενός που τον πλησίαζε, όχι μόνο ως έκφραση αβρότητας ή οικειότητας, αλλά εν είδει πνευματικής «ακτινοσκοπήσεως» του εσωτερικού κόσμου και του βαθύτατου ποιού του ανθρώπου[586].

Πηγή: Αγιορείτικη Φωτοθήκη

Με την ευπροσηγορία του κέρδιζε αμέσως το συνομιλητή του υπερτιμώντας τις ικανότητές του και υπερεκτιμώντας τα όποια χαρίσματά του. Δημιουργούσε τις προϋποθέσεις να «ανοιχθεί» κανείς σ' έναν αμφίπλευρο πλατυσμό καρδιάς και να μοιραστεί εύκολα μαζί του τα άδηλα και τα

κρύφια των μύχιων της ψυχής του. Συγκαταβατικός και συνάμα αυστηρός , εύχαρις και σοβαρός , γλυκός και «στυφός», δαπανούσε ώρες , μέρες και χρόνια για να ασχολείται με το ξεπέρασμα δυσκολιών και τη λύση προβλημάτων υπαρξιακών η του ευρύτερου περιβάλλοντος[587]. Εκδαπανήθηκε στην πολύωρη επιτέλεση του μυστηρίου της εξομολογήσεως με αυταπάρνηση και εις βλάβην του σαρκίου του , καθώς σε τίποτε δεν υπολειπόταν από τον μοναχικό κανόνα του και το επιπλέον νηπτικό του πρόγραμμα. Χαρά, μισθός και στέφανός του[588] η χειραγωγή στην ελευθερία , η πνευματική ανέλιξη στην κλίμακα των αρετών ,η πρόοδος στη φερέπονο και ζείδωρο άσκηση , η εντρύφηση στην ηδύλαλο σιωπή , η προαγωγή στην ταπεινοποιό διακονία , η τήξη στην αγνιστική αγρυπνία , η εμπέδωση στην ευκτική νήψη , η συμμετεωροπορεία προς την τελειοποιό κάθαρση , το καινοποιό και κενωτικό πάθος , όλων των τέκνων του Θεού , των δικών του τέκνων. Κορυφαίος πόθος του η αντίληψη από κάθε εξαρτωμένη υπ' αυτού ψυχή της δεξιάς του Υψίστου, την οποία τείνει για να την εισοδεύσει στη Βασιλεία του [589].

«...Ου γαρ ζητώ τα υμών αλλά υμάς...»

Η πατρική και αγαπώσα καρδιά του πατρός Αιμιλιανού θα μπορούσε με την προαναγραφείσα φράση του αποστόλου Παύλου να αποτυπώσει το ποιμαντικό εύρος και βάθος της. Δι' όλης της βιοτής και πολιτείας του, ο π. Αιμιλιανός ζητούσε τις καρδιές των ανθρώπων για να τους τείνει το στιβαρό χέρι του και να τους καθοδηγήσει εις « νομάς σωτηρίους ». Ζητούσε να παραλάβει ανθρώπινες ψυχές για να τις «ζυμώσει»[590] εν Χριστώ και δια του πολυπλάγκτου πνευματικού αγώνα τους να προσφερθούν ως άρτος ηδύς[591] στον Κύριο.

[Συνεχίζεται]

[584] Β Κορ. 6,11-13

[585] Αρχιμ. Αιμιλιανού, Κατηχήσεις τ. 5, σ. 19

[586] Μοναχού Μωϋσέως οπ.παρ., σ.441 Πρβλ. Βίος γέροντος Παϊσίου και γέροντος Πορφυρίου

[587] Αυτόθι σελ. 444-5

[588] Φιλ. 4.1

[589] Αρχιμ.Ελिसαίου , μνημ. εργ., σ. 28.

[590] *B Κορ. 12.14*

[591] Αρχιμ.Αιμιλιανού, οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 2, σ. 74.